

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam hočem nekoliko natančneje poročati o veliki rokodelski slavnosti, ki jo je priredila naša ljudska šola na velikonočni ponedeljek. Na vzporedu je bila glediška igra v treh dejanjih „Lastni želji prosta pot“ ali „Kovač hoče biti!“ in spevoigra z deklamacijami „Slava rokodelstvu!“

Že več tednov smo se pripravljali na to slavnost. Učili smo se svojih vlog v igri in deklamacije, imeli pa smo tudi skoraj vsak dan pevske vaje. Tudi jaz sem sodelovala. V igri sem imela vlogo matere Marijane. Imela sem dva sina, katerih starejši bi rad postal kovač, jaz pa sem hotela, da bi šel študirat za duhovnika. Na neki šolski veselici pa sem se sešla z bogatim lončarjem Štefanom, svojim nekdanjim sošolcem. Ta mi je pravil, kako dobro se godi delavnim rokodelcem. Zaraditega in zaradi prigovarjanja gospoda učitelja sva z možem ustregla sinovi želji ter ga poslala v uk h kovaču v mesto.

Jaz in moja sosedka sva bili v igri oblečeni v slovensko narodno nošo, kar je ljudem jako ugajalo.

Potem smo proizvajali spevoigro, kjer so nastopali v pesmih in deklamacijah razni rokodelci, ki so bili oblečeni kot črevljar, lončar, ključalničar, mesar, žličar itd. Krasen je bil prizor, ko so nastopile šivilje. Spevoigra se je končala z veličastno pesmijo.

Obisk je bil jako dober. Škoda, da niste bili tudi Vi zraven; gotovo bi bili zadovoljni z našo prireditvijo. Poslala bi Vam vabilo, pa nisem znala za Vaš pravi naslov.

Vljudno Vas pozdravlja vdana

Marica Kosijeva.
učenka 6. razreda II. oddelka
v Središču.

Odgovor:

Ljuba Marica!

Take prireditve so velikega vzgojnega pomena. Na eni strani dvigajo in utrjujejo pogum prirediteljev, na drugi strani pa priklapajo starše na šolo. Ti spoznavajo njeno plemenito prizadevanje ter ji postajajo prijazni in naklonjeni, ako niso že. „Slava rokodelstvu!“ — Da, slava tistim, ki s svojim trdim delom skrbe za obstanek svoj in svoje rodovine in tako tudi posredno za obstanek človeštva! Delo bodi vsakomur v čast in ponos!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz se bi rada z Vami seznanila. Dosljej mi ni bila dana priložnost, ker nisem imela „Zvončka“. Sedaj sem pa starše naprosila, da so mi ga naročili, ker ga jako rada čitam. Stara sem 11 let, hodim v IV. razred, II. oddelek. Učim se klavir in sem tudi „Sokolica“. Zato Vam prav krepko zakličem: Na zdar!

Z odličnim spoštovanjem

Mici Schweigerjeva
v Brežicah.

Odgovor:

Ljuba Mici!

Tudi jaz se zahvaljujem Tvojim staršem, ker so ti naročili „Zvonček“. Ti se pa zdaj le večkrat poslužuj prilike, da se boš razgovarjala z mano. Ali dobro telovadiš? Kajne, kako ponosna je slovenska mladenka, kadar lahko prav od srca zakliče: Na zdar!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Blagovolite sprejeti tudi od mene eno pisemce. Pišem se Vilko Rus. Moj ata je

učitelj. Imam mlajšega bratca, ki mu je ime Marijan. Hodim v II. razred. Izpričevalo sem imel še dosti dobro, samo v pisanju mi gre bolj slabo. „Zvonček“ rad prebiram, zlasti sedaj, ko sem prestal ošpice, pa še ne smem v šolo. Marijan pa je tudi bolan. Od mene je nalezel ošpice. On še ne zna brati, toda prav rad ogleduje slike in „Zvončku“. Mamica mu mora pojasniti vsako podobico, prej ne da miru z vprašanji.

Za Miklavža sem dobil pri teti Pavli gosli. Učil se jih bom šele jeseni, ker sem zdaj še premajhen. Godba in petje me jako veselita. Rad bi imel od Vas kakega odgovora.

Srčno Vas pozdravlja Vaš

Vilko Rus
v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Vilko!

Glej, glej, pa boš tudi Ti tak godbenik kakor Tvoj oče! No, saj je pa tudi godba zabava, da ji ni enake. — Upam, da si sedaj že popolnoma zdrav, saj sem Te videl — če se ne motim — o Veliki noči v Ljubljani. In Marijan je tudi že zdrav? Pozdravljam Tvoje starše najlepše!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

V šoli mi je dal gospod učitelj „Zvonček“. Jako sem se razveselil, ko sem dobil v drugi številki otroška pisemca. Zato se drznem tudi jaz Vam napisati to pisemce.

Jako rad čitam „Zvonček“, ker mi pri naša lepih povesti in druge kratkočasnice. Ker nismo naročeni nanj, zato ga mi daje dobri moj gospod učitelj vsak mesec eno številko. Hodim rad v šolo, ker vem, da se sedaj naučim marsikaj dobrega za poznejše čase. Ker se rad učim, je rekel oče, da pojdem v druge visoke šole.

Jako sem se veselil tudi zime. Zakaj zima je prijeten letni čas, posebno za nas otroke. Ko smo prosti šole, se doma vozimo, kepamo ali delamo snežene može. Za danes naj bo dovolj. Morda Vam še kdaj kaj pišem.

Sklepajoč svoj list, se Vam klanja zvesti

Franc Koretič,
učenec IV. razreda v Kostanjevici.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Zdi se mi, da si pameten deček, ker se ne bojiš učenja in šole, ampak že zdaj uvidevaš korist obojega. Ako ostaneš tako razumen in preudaren, Ti ne bo težko dokončati vseh naukov, da boš naposled še imeniten

gospod. Pa tudi še tedaj ne smeš pozabiti „Zvončka“, ki Ti je morda sam zbudil veselje do učenja.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Tudi jaz pridem enkrat na dan s svojim pismom. Obiskujem VI. razred vojniške šole. Star sem 13 let.

Jeseni me namerava moj dobri oče poslati v meščansko šolo v Celje, pa skoraj nimam veselja. Ko bom velik, bi bil rad stavbeni podjetnik, kakor je moj dobri oče.

Pozdravlja Vas

Martin Vrečko,
učenec VI. razreda vojniške šole.

Oprostite slabi pisavi!

Odgovor:

Ljubi Martin!

Rad bi bil stavbeni podjetnik, kakor praviš sam, pa skoro nimaš veselja do učenja! Hm, kako pa to pojde? Ako misliš, da ni treba dandanes stavbenemu podjetniku nobenih šol, se jako motiš. Zato: nič nevolje pred knjigo in peresom, pa boš sčasoma gradil take hiše, da jih bo veselje gledati. — Zakaj bi pa oproščal slabi pisavi? Ako znaš lepše pisati, piši lepše, pa bo ustrezno Tebi in meni!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz se hočem oglasiti pri Vas. Sedaj sem v II. razredu, 3. oddelku. Jako me veseli šola. V šolo tudi rada hodim. Kdor hoče kaj znati, se mora učiti že v mladosti. Jako sem pa bila vesela, ko je gospod nadučitelj naročil list „Zvonček“. Čitala sem v njem lepe povesti in pesemce. Komaj že pričakujem prihodnje številke tega lista. Stara sem 13 let. Želim Vam zdrave in vesele velikonočne praznike.

Lepo Vas pozdravlja

Nežika Kukovičeva,
učenka dvorazredne šole na Selih
pri Ptujju.

Odgovor:

Ljuba Nežika!

Že po praznikih — toda nič manj srčno — se Ti zahvaljam za voščilo. Upam, da si veselo preživela Veliko noč — ko je bilo vse tako praznično in radostno. — Le vedno imej v mislih besede, ki si jih sama napisala v tem svojem pismu: Kdor hoče kaj znati, se mora učiti že v mladosti.

*

Drugi odgovori — prihodnjič.

